

DIUMENGE XI DURANT L'ANY (C)
Homilia del P. Emili Solano, monjo de Montserrat
17 de juny de 2007
1 Sm 12, 7-10.13; Ga 2, 16.19-21; Lc 7, 36-8, 3

En el fragment evangèlic d'avui hi ha dos personatges que s'imposen a la nostra atenció interior. El primer és Simó, el fariseu que convidà Jesús a menjar amb ell. És un home just, autosuficient, que es controla i respecta la llei, que estimava Déu i estava convençut que també estimava el proïsme. Però el seu amor a Déu li portava a deixar de banda als que considerava pecadors, allunyats de Déu. Jesús li farà una confidència: dintre del meu cor no hi ha cap persona rebutjada. Jesús estima tots els homes i espera ser correspost per cadascú d'ells.

En Simó podem veure'ns reflectits els creients quan trobem difícil notar la presència de Déu al món, i fins i tot en la nostra mateixa vida. Potser Simó se sorprengué de veure que el seu cor estava encara bastant tancat a l'amor de Déu. Com a nosaltres ens pot sorprendre descobrir que el Déu en qui creiem és un Déu màgic, taumatúrgic, a qui ens dirigim en les nostres necessitats, en les emergències, i ens oblidem d'ell quan considerem que ens ha fallat la seva ajuda. O bé, ens pot sorprendre descobrir que el nostre Déu era simplement simbòlic que, amb el temps, consumits els records juvenils, ha pogut arribar a ser molt insignificant. O que el nostre Déu és només expressió cultural d'una sensibilitat religiosa amb prou feines advertida.

Un altre protagonista que apareix en l'evangeli d'avui és una dona que portava una vida pecadora, vida que desconexem, encara que sí ens consta el seu estat interior de conversió, el seu cor penedit, obert a l'amor, desitjant la felicitat i una vida plena. Els gestos d'aquesta dona transparenten tots els matisos de la gratitud. Anar directa a Jesús, el fet de posar-se als seus peus (gest típic de qui ha vist salvada la seva pròpia vida), el deixar-se anar els cabells en senyal d'humiliació, l'ungí amb el perfum (signe d'alegria, d'abundància, d'amor i consagració) i, a més les llàgrimes i els petons: expressions totes elles que parlen d'acollida i de vida.

És sorprenent que aquesta dona pecadora, que podria semblar-nos, com a Simó, molt allunyada de Déu, ens ensenyi la manera autèntica que té la persona d'ésser davant de Déu: sense cap justificació i amb una enorme gratitud; que accepta deixar-se estimar. En la seva gratitud per la vida, per les persones, sembla dir: si no estimo el meu proïsme, com puc estimar Déu? Com puc veure'l en la meua existència?

Aquesta va ser l'experiència de David, que, guiat cap la veritat de si mateix per les paraules del profeta Natán, va confessar el seu pecat. Va ser l'experiència de Pau, que, trasbalsat per l'amor de Jesús crucificat, s'hi va adherir fins a convertir-se en la seva imatge viva i transparent. Dirà: «La vida que ara visc, ja no es meua; és Crist que viu en mi». És també nostra pròpia experiència cada vegada que, deixant-nos il·luminar per la Paraula de Déu i per les crides dels profetes enviats al nostre camí, ens obrim de nou a l'amistat amb el Senyor. Es tracta d'una obertura molt concreta: no es diu de paraula, sinó amb la vida. És un canvi que es duu a terme en la nostra mentalitat, que afecta les nostres intencions, que arriba al nostre cor, fins a transformar la nostra conducta.

La dona pecadora és com un mirall no solament per a Simó, sinó també per a tots nosaltres cada vegada que sentim dificultats per veure Déu. Ella ens ajuda a descobrir el pacte de fidelitat que Déu -entrant amb el seu fill en la història humana- ha pactat amb l'altre com si fos ell mateix, sense excloure ningú, tot fent de la fraternitat universal el signe de l'amor diví.

Quin Déu és el que apareix ara en el nostre horitzó? La vida interior es converteix en un diàleg entre nosaltres i Déu, on la iniciativa i la part més important corresponen a Déu: Déu parla i l'home respon. Déu s'ofereix i l'home el rep.

Així, el text evangèlic ens convida a descobrir el Déu Creador. Al Déu Pare que ha sortit al nostre encontre i se'ns ha unit deixant-nos plena llibertat, per respecte a nosaltres i per fidelitat a la creació.

Agafem el gerret del nostre cor ple de perfum de pregària, quedem-nos enrera, als peus de Jesús i dient-li: sé que no puc res sense tu; tu ho pots tot; d'ara endavant camina tu amb mi.